

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M. E. D.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2/2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-10892-4/ČJ-2025-930310-V241 ze dne 5. 5. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, č. j. KRPP-31029-17/ČJ-2025-030022 ze dne 1. 3. 2025 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na 3 roky. Zároveň byla žalobci stanovena doba 30 dnů k vycestování. Následné odvolání žalobce žalovaná zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství policie potvrdila.

II. Řízení před soudem

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že žalovaná řádně nezjistila skutkový stav věci. Žalobce má na území ČR družku, která je občankou ČR. Správní orgány se dostatečně nevypořádaly s tím, zda jejich rozhodnutí nepřiměřeně nezasahují do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce sice pobýval na území ČR neoprávněně, ničeho jiného se ale nedopustil, proto mu mělo být uloženo mírnější opatření, tedy povinnost opustit území ČR. Nadto žalobce na území ČR pobýval krátkodobě. Za té situace žalobce nerozuměl tomu, proč mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 3 roků. Takovou dobu považoval za nepřiměřeně tvrdou a neodpovídající jeho krátkodobému, byť neoprávněnému, pobytu na území ČR.
3. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou a odkázala na odůvodnění obou správních rozhodnutí.

III. Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. V případě žalobce byly důvody pro uložení správního vyhoštění.
5. Předně je nutné uvést, že byť žalobce podal včasné odvolání, neuvedl v něm žádné odvolací námitky. Ty následně ani nedoplnil. Žalovaná přitom byla povinna přezkoumat správnost rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (viz § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu). Žalobce se ani nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, v odvolacím řízení tedy neuvedl ničeho. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak odpovídá obraně žalobce v odvolacím řízení, v zásadě stačilo, aby se žalovaná ztotožnila se závěry prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí krajského ředitelství policie ostatně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004, č. 534/2005 Sb. NSS, rozhodnutí NSS č. j. 6 As 161/2013-25 ze dne 31. 10. 2014).
6. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie *vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ac k tomu není oprávněn.*
7. Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 však nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu

cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

Neoprávněný pobyt žalobce

8. Žalobce nerozporoval, že formálně byl naplněn důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť po vypršení platnosti jeho víza ke studium nevycestoval z území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Měl však za to, že na území ČR neoprávněně pobýval pouze pár dnů (od 25. 2. 2025 do 28. 2. 2025), tudíž mu měla být uložena povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Tomu soud nepřisvědčil.
9. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, neboť se nacházel na území členských států Evropské unie neoprávněně, konkrétně **od 1. 7. 2024 do 28. 2. 2025**. Tuto skutečnost správní orgány zjistily na základě toho, že žalobce měl vydané vízum ke studium v ČR platné od 2. 4. 2024 do 30. 6. 2024 (viz č. l. 9 správního spisu). Dne 2. 4. 2024 žalobce přicestoval do ČR. Po skončení platnosti víza, tedy dne 1. 7. 2024, žalobce nevycestoval ze států Schengenu. V rámci podání vysvětlení dne 28. 2. 2025 uvedl, že dne 18. 6. 2024 odletěl do Španělska. Následně se údajně vrátil dne 25. 2. 2025 do České republiky, kde chtěl žádat o udělení mezinárodní ochrany. Stejná tvrzení žalobce uvedl i v rámci výslechu dne 1. 3. 2025.
10. Tvrzení žalobce o jeho vycestování do Španělska bylo podle policie vyvráceno tím, že při osobní prohlídce u žalobce policisté našli účtenku z prodejny Penny ze dne 10. 11. 2024 a dále jízdenku ze dne 17. 2. 2025. Nic více krajské ředitelství policie k těmto důkazům vyvracející tvrzení žalobce neuvedlo. S ohledem na absenci jakékoliv protiargumentace to však jako hodnocení důkazů postačuje. V této souvislosti nelze přehlédnout ani nepravdivá tvrzení žalobce: (1) že opravdu nepracoval v prodejně kebabu, kde ho dne 28. 2. 2025 zastihla pobytová kontrola, před kterou se pokusil utéct a svlékl si přitom triko nápadně připomínající oděni zaměstnanců prodejny kebabu; (2) že svůj cestovní pas zanechal ve Španělsku (dne 1. 3. 2025 byl pas doručen třetí osobou na policii, k čemuž žalobce vypověděl, že pas zanechal ve Španělsku a že ho měl v pokoji v N.). Jakákoliv skutková tvrzení žalobce jsou málo věrohodná ve světle těchto tvrzených nepravd a absence prakticky jakýchkoliv důkazů ve prospěch žalobce.
11. Nemá ostatně příliš významné, zda žalobce skutečně dne 18. 6. 2024 vycestoval do Španělska, kde se měl údajně nacházet do 25. 2. 2025. Ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců zohledňuje neoprávněný pobyt cizince i na území členských států Evropské unie, nikoliv jen na území České republiky. Pro uložení správního vyhoštění tedy bylo bez významu, zda se žalobce nacházel od 1. 7. 2024 do 28. 2. 2025 pouze v ČR, či i po většinu doby pobýval i ve Španělsku. Podstatné je, že se na území členských států EU nacházel neoprávněně, což žalobce nerozporoval. Netvrdil, že měl upravený pobyt. Nic takového ani nebylo zjištěno správními orgány.
12. Jelikož žalobce po skončení platnosti víza nevycestoval, nacházel se od 1. 7. 2024 ve státech Schengenu neoprávněně. Dne 28. 2. 2025 byl žalobce kontrolován hlídkou policie. Ve

vztahu k určení rozsahu neoprávněného pobytu žalobce tedy soud nemůže správním orgánům nic vytknout.

Přiměřenost rozhodnutí správních orgánů

13. Žalobce dále namítl nepřiměřenost dopadů rozhodnutí správních orgánů do jeho soukromého a rodinného života. S tím se soud neztotožnil.
14. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, správní soudy tradičně vychází zejména z těchto hledisek: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující opravdovost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 118/2012-45 ze dne 5. 3. 2013 a tam citovanou judikaturu ESLP; srov. však také mírnou kritiku tohoto postupu v rozsudku KS v Brně č. j. 41 A 25/2024-66 ze dne 28. 2. 2025, odst. 45).
15. V souzené věci krajské ředitelství policie provedlo hodnocení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i judikatury správních soudů, resp. Evropského soudu pro lidská práva. Lze proto odkázat na str. 5–6 prvostupňového rozhodnutí, na kterých krajské ředitelství policie své úvahy srozumitelně a přiléhavě vyložilo.
16. Základním východiskem úvah krajského ředitelství policie je skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR oprávněně (tedy v době platnosti jeho víza ke studiu) pouze po krátkou dobu, konkrétně od 2. 4. 2024 do 30. 6. 2024, což je krátká doba na to, aby vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce na území ČR či EU nadto nikoho nemá, vyjma kamarádů, celá jeho rodina žije v Alžírsku. Nemá zde na území ČR žádné movité či nemovité věci, ani zde není oprávněn legálně pracovat.
17. Jedinou konkrétnější žalobní námitku stran potenciální nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění představuje konstatování žalobce, že má družku–údajně občanku ČR. Soud musí nicméně konstatovat, že žalobce o žádné družce v řízení před správními orgány nehovořil. V řízení před krajským ředitelstvím policie uvedl, že v ČR nikoho nemá, jen kamarády z Alžírsku. Na výslovný dotaz: *Máte v České republice nebo Evropské unii osobu, kvůli které by ukončení Vašeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené?* Žalobce uvedl: *Ne, ani v České republice ani jinde v Evropské unii nikoho nemám.* Naopak dále krajskému ředitelství policie sdělil, že v Alžírsku má rodiče a 5 sourozenců, je svobodný a bezdětný. S rodinou měl naposledy mluvit asi před 3 dny. Nadto ani v žalobě nic konkrétního ve vztahu ke své družce neuvedl.

18. Za toho stavu dospělo krajské ředitelství policie ke správnému závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná se přiměřeností napadeného rozhodnutí správně nezabývala, neboť žalobce v tomto ohledu nevznnesl žádnou námitku.

Doba správního vyhoštění

19. Žalobce považoval stanovenou dobu správního vyhoštění v délce 3 roků za nepřiměřeně tvrdou, neodpovídající jeho krátkodobému neoprávněnému pobytu na území ČR. Ani této námitce soud nevyhověl.
20. Jak již soud uvedl výše, žalobcův neoprávněný pobyt trval nejspíše 8 měsíců, nikoliv krátkou dobu v řádech dnů. Krajské ředitelství policie mohlo stanovit dobu správního vyhoštění až v délce 5 let [§ 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Nepřistoupilo nicméně k horní hranici této doby a dobu správního vyhoštění stanovilo v délce 3 roků. V tom ohledu vzalo v potaz: délku neoprávněného pobytu žalobce na území; skutečnost, že žalobce si byl vědom svého neoprávněného pobytu a neučinil žádné kroky k jeho legalizaci; nespolupráci žalobce s policií, před kterou se žalobce navíc pokusil o útěk, když jej kontrolovala v provozovně kebabu, kde žalobce údajně nepracoval, ač měl na sobě mít tričko provozovny s jejich logem.
21. Soud se s hodnocením krajského ředitelství policie ztotožnil a nepovažuje jej za projev libovůle, neboť doba správního vyhoštění je řádně odůvodněna.
22. Lze tak uzavřít, že vyhoštění žalobce z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území členských států EU není nepřiměřené ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Správní orgány svá rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě odůvodnily. Zájem na dodržování právních předpisů ČR převažuje nad zájmem žalobce setrvat na území ČR.

IV. Závěr

23. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalované nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. července 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.